

יעקב לינד: גילוי הגרמונים

יומן מסע הרפתקאות

אני שואל את האיש העובר בפרוודור: רגשנים—בני־אדם הם? תשובה: מי יודע. אנו בדרכנו לקבלת תידרוך אצל המפקד. כשאנו נכנסים, כבר יושבים המצליפים המקשנים לפני הכוסיות. זה יום־חמישי, שעה ארבע אחר־הצהריים. ביום שני שעה אפס־אפס־אפס על החומות ליפול. מפי שופרות־יריחו עולה לפי־שעה רק עשן סיגריות כחלחל. המפקד יושב ראש ופותח: העם ניגף, העם חוזר בתשובה. עד מתי יימשך כה המצב? העם מבקש דרכים חדשות, הוא פנה עורף לרוע, הוא הולך בדרך אל החומה. החומות צריכות ליפול, על האחדות לנצח. תחי האנושות האנושית. תריסר האדונים והגברת משוכנעים. אנו שלושה־עשר, ואיננו מאמינים באמונות תפלות. האיש־העובר מלפני־כן, עודו שוֹף מן החופשה היוונית, עיניו עדיין תכלת יונית משל האיים השלווים, משכיה מבטו בקטיפה האדומה של הווילונות. אני מבקש לתפוס מבט זה, אינו ניתן להיתפס. מבקש לדעת מה הוא חושב, אינו רוצה שאדע מה הוא חושב...

אני מסתכל בשערו המתולתל, בתחרים הפלמיים של הצווארון המגוהץ, במשי הוורוד האובד במגפיים השחורים הגבוהים. שמו רודולף, המפקד אינו מדבר עכשיו אך כל העיניים מופנות אל השפתיים, שמאחריהן נתגלתה האנושות האנושית לרגע קט ושבה־נעלמה. שם המפקד וילאנד. שוב הוא פוצה שפתיים, חושף שיניים כהות; מפסיקים את הנשימה, לשווא, זאת הפעם נושף הוא רק עננת־עשן, הנשימה נמשכת.

עיני קורנות את "נצחון הצדק" ובוז לשפל־הברכיים של הסריס־למשמעתו. אבל שוב נושמים. הדיון יכול להימשך. לעולם לא אדע מדוע ברגע זה דווקא מופיע ישיש, על־כל־פנים הוא מופיע, מטפס גולמנית על שולחן־הדיונים, מניף תנופה אחת חזקה במקל־טיולים. ראשיהם של וילאנד ושל שני אדונים, היושבים לידו, נופלים. זה ענין של שניות מעטות. איש כנראה לא הרגיש בכך. אולי היה זה מהר מדי. הישיש במכנס־ברכיים, הוא ומטהו, שוכב שוב חבוק אל הטפטיים בין שתי מסגרות־החלורנות. פניו נראים קשישים משהיו. גם ראשי השלושה חזרו למקומותיהם הרגילים. עכשיו קם ריטמיסטר פון־הרוויקס, חוזר על דברי וילאנד ומוסיף עליהם דברים חדשים. פון־ה, הוא צר־גזורה, מגולח ובשום־ריח. מצח גבוה, עיניים תכולות, ריסים ארוכים עוטפים בצל את קנאותו לענין. פיאתו הנכרית אינה מפודרת כהלכה. הוא לובש מעיל־פשתים לבן, בהידור שכל־אחר־יד, המעיל עדיין כולו טיול־יום־א־אחר־צהריים באחותו פונצק בפומיראניה־מזרה, כשהסוסים הילכים בעקבות האדון, למען ישוב על גבם כאשר ייעף. הד דבריו רוכב לאט יותר: "תחי האנושות האנושית, מוות לאנושות החייתית. יחי האדם, כן, יחי האדם, רק הוא. פקודה: בשעת־האפס, פרנה רכה על עור־הקרקפת, עולה אלברט, חמוש תת־מקלע ואקדח־ברך (כל

העיניים פונות אל אלברט), על הנקודה המסומנת בצלב לבן. נא להסתכל במפה".
 ציפרנו העשויה מצביעה אל המפה־שעל־הקיר (כל המבטים נסבו מאלברט אל המפה). "הנקודה מרוחקת שני מטרים ר־45 סנטימטר מנקודת־הזינוק".

השעה יום־א'־לילה־אחת־עשרה־ארבעים־ושלש. אלברט מגרגר את גירגורו. ארבע דקות הוא מגרגר. האחרים שרויים עדיין בשעה זו במחסה.

אלברט, שחור, איך־נוע, עיניים חומות, בנות לילות רוויים, חולמניות. הוא סומך את ראשו הכבד בכף־יד כבדה, צופה תהילה וחום, ובציפני אצבעות יד שמאלו—לבנונית, זעה. הוא מתאושש, קלות יותר מהמייתה החרישית ביותר של הקטנה ביוני־דואר. הוא מוקסם, מכובד, ובודד מאד.

האדון פון־ה: "תמרונים הערב בעשר מתחת לארנים הטירינגיים. אני עדיין זקוק לששה מתנדבים. ורק למתנדבים־שבמתנדבים". ידיים ימניות מתרוממות. פון־ה: "מה? כולם? תודה. לא. לא כולם? איך זה? רק ששה. אני צריך רק ששה. גם היא, אבנר־אשנבאך? אשה. יפה". זו, א'־א', נדה בראשה. הכל רציניים מאד. "הערב בעשר תחת הארנים. קחו לכם אחר־כך את כובעי־הפרנה. תודה". פון־ה. יושב. וילאנד קם. כולם קמים. וילאנד הולך אל הפתח, אנו אחריו. אנשי־שרת במדים, בשער הפתוח, קדים קידתם כמי שרואים מטבעות־זהב על הארץ.

(א. ב.)